

dne 31. prosince 1923, který dle poukazu žalované za účelem soudního ustanovení útrat zažaloval a který mu byl celkem 26.635 Kč 90 h o b ě m a s o u d y přiřknut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru dovolatelky, že právní zastupování strany advokátem, pokud nebylo přerušeno, jest jediným výkonem a že nelze proto útraty za práce právnické v různých doách pro tutéž stranu konané dělití dle časových období. Kdyby tomu bylo tak, nemohl by advokát až do skončení sporu neb odvolání plné moci za své práce ničeho požadovati, což zajisté nelze srovnati s předpisy o smlouvě námezdní, nanejmé s předpisy Šu 1154 obč. zák. Byl proto žalobce jako právní zástupce žalované oprávněn za práce a hotové výlohy pro žalovanou do konce března 1921 konané účet ze dne 31. března 1921 podati, a na žalované zaplacení tohoto účtu žádati. Když žalovaná proti tomuto účtu v přiměřené lhůtě námitek nečinila a účet ten byl splatným, byl žalobce oprávněn účet tento ze záloh mu žalovanou v roce 1921 dvakrát po 4.000 Kč zaslaných úplně si zaplatiti. Následkem toho v době, kdy žalovaná dopisem ze dne 9. května 1923 prohlásila, že účtů žalobcem jí zaslaných neuznává, a v budoucnosti jich také neuzná, byl účet žalobcův ze dne 31. března 1921 již úplně vyrovnán a žalobce proto mohl a musil jen další pro žalovanou konané práce právnické a hotové výlohy proti žalované zažalovati a jich určení soudem se domáhati. Od těchto svých zažalovaných účtů palmárních byl žalobce povinen jen zbytek záloh žalovanou mu zaslaných ve výši 2.930 Kč 55 h odečísti, jak skutečně učinil. Když soud odvolací v napadeném rozsudku po stránce právní tento postup žalobce shledal správným a v důsledku toho od přisouzených mu celkových útrat 26.635 Kč 90 h jen zbytek záloh 2.930 Kč 55 h odčetl, odpovídá napadené rozhodnutí plně stavu věci a zákonu a dovolací důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s. dovolatelem uplatňovaný není opodstatněn.

Čís. 4139.

I podnájemník jest oprávněn, by na základě žaloby o zrušení exekuce vyklizením, vedené pronajímatelem proti nájemníku na základě smíru s tímto uzavřeného, domáhal se jejího odkladu.

(Rozh. ze dne 10. září 1924, R II 296/24.)

Na základě smíru s nájemcem o vyklizení bytu vedl pronajímatel exekuci vyklizením. Podav žalobu o neplatnost smíru navrhl podnájemník odklad exekuce. Soud prvé stolice návrhu vyhověl, rekursní soud odkladu nepovolil.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Neprávem nepovažuje rekursní soud žalobu o neplatnost soudního smíru, sloužícího za základ exekuci, za žalobu ve smyslu Šu 42 čís. 1 ex. ř. Upírá žalobci oprávnění k návrhu na odklad exekuce proto, že není zúčastněn na exekuci ani jako strana, ani jako třetí osoba, které

by příslušelo věcné právo k předmětu, na nějž se exekuce vede. Neprávem. K návrhu na odklad exekuce nejsou oprávněny jen strany, tedy hlavně povinný, nýbrž i osoby třetí, jichž právo jest exekucí dotčeno. Tomu svědčí, že žalobu podle §u 37 ex. ř. podávají i třetí osoby, žalobu o bezúčinnost exekučního titulu dle zákona odpůrčího rovněž budou moci podati jen osoby třetí. Jim záleží na odkladu a nelze proto seznati, že by zákon oprávnění k návrhu na odklad exekuce jim odpíral. Proto sluší i tomu, kdo se neplatnosti exekučního titulu dovolává a jehož právo exekucí podle neplatného exekučního titulu je nebo má být dotčeno, přiznati oprávnění k návrhu na odklad. Tomu neodporuje ani doslov zákona, protože zákon nerozeznává, kým žaloba o neplatnost exekučního titulu se podává. Také úvod §u 42 ex. ř. neuvádí na rozdíl od jiných ustanovení ex. ř. (na př. § 40 ex. ř.), že návrh na odklad může jen povinný podati. Rovněž § 44 ex. ř. neuvádí jako k návrhu na odklad oprávněného jen povinného, pravě, že exekuční odklad nelze povolit, když pro toho, j e n ž o d k l a d ž á d á, lze exekuci bez újmy počítati nebo v ní pokračovati. Nelze proto ani ze zákona samého ani z účelu jeho vyčísti, že zamýšlel omeziti oprávnění k návrhu na odklad jen na povinného. Zákon neomezuje ani žalobu o neplatnost smíru na osobu povinného. Soudu exekučnímu nepřísluší zkoumati opodstatněnost žaloby o neplatnost exekučního titulu, ani oprávnění k ní, nýbrž jen, zda se jedná o žalobu, jakou má § 42 čís. 1 ex. ř. na zřeteli, a to dle přednesu žalobcova. O takovou žalobu tu jde. Odklad slouží k ochraně práva, exekuci dotčeného, podává-li ho osoba třetí. Exekuce vyklizovací ohledně najatého předmětu dotýká se práva podnájemcova, protože je přímo i proti němu přípustna (§ 368 ex. ř.). Ač není tedy jako povinný uveden v exekučním titulu, jest jím podle zákona, protože i proti němu jest exekuční titul vykonatelným a exekuce docela přímo i proti němu směřuje. Třeba tedy nebyl v přímém smluvním poměru k vymáhajícímu věřiteli, jest i on povinen byt vykliditi. Když tedy jeho podnájemní právo jest smírem, dle jeho tvrzení na oko učiněným, a proto dle práva nicotným (§ 916 obč. zák.) a exekucí podle takového smíru, jenž žádných účinků ani sploditi nemůže, dotčeno, přísluší mu k návrhu na odklad také z toho důvodu oprávnění a žalobu jeho o neplatnost smíru sluší v tomto případě považovati za žalobu ve smyslu §u 42 čís. 1 ex. ř.

Čís. 4140.

Námítku, že smlouva pachtovní byla mlčky obnovena, může vznést proti vlastníku pouze pachtýř, nikoliv i podpachtýř.

Obnova drobných zemědělských pachtů (zákon ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n.).

Skončí-li se pacht spolu s podpachtem, jenž má býti prodloužen, a nemůže-li již podpacht býti prodloužen jako podpacht, nýbrž jen jako přímý pacht, stačí oznámení přímo vlastníku, by bylo dosaženo účinku, že podpacht se obnovuje jako přímý pacht proti vlastníku.

(Rozh. ze dne 10. září 1924, Rv II 552/24.)

Žalovaná měla v podpachtu pozemky od akciové cukrovarnické společnosti, již je bylo propachtovalo žalující obročí do 30. září 1923. Po